

A Fővárosi Ítéltábla a **felperesi képviselő** jogtanácsos által képviselt felperes neve (**felperes címe.**) felperesnek,
a **alperesi képviselő** által képviselt **alperes neve (alperes címe.)** alperes ellen, közüzemi díj megfizetése iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék által 2016. február 5. napján meghozott, 29.G.42.530/2015/13. számú ítélete ellen, az alperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2016. június 1. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (háromszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 34.943.182 forintot, valamint ennek, - a 24 darab számla alapján 23 tételben megállapított - egyes részösszegei után, a számlák esedékességét követő naptól a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatát, továbbá 2.213.870 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Tényként állapította meg, hogy a felperes és az alperes jogelődje 1998. október 21-én egyedi közüzemi szerződést kötött az **alperes címe.** számú, 100 m³/h mérőteltjesítményű fogyasztási hely földgáz ellátására.

A földgázellátásra vonatkozó jogszabályi változás miatt, a felperes mint gázszolgáltató és az alperes mint fogyasztó között - a felperes szerződési ajánlata alapján - 2009. július 1-jei hatállyal a fenti címen, 24014331 felhasználási hely kódú fogyasztási hely földgáz ellátásának biztosítására, „ECO-BASIC, 20-100 NORMÁL” tarifacsomagú, határozatlan idejű földgázellátási szerződés jött létre.

Az alperes a szerződést 2010. július 1. napján átvette, azt azonban aláírva nem küldte vissza a felperesnek, de a felperes által nyújtott szolgáltatást igénybe vette.

A felperes 2010. június 24. napján kelt levelében tájékoztatta az alperest, hogy a 2010/2011. évre vonatkozóan „BASIC” helyett a kedvezményesebb „NORMÁL” tarifacsomag alapján nyújtja a szolgáltatást.

Az alperes 2011. április 8. napján felperesnek írt levelében arról nyilatkozott, hogy adósságállományukat illetően nincs ellenvetése, többször is egyeztette felperessel a számokat.

Ezt követően a felek között megállapodás jött létre földgázellátási szerződés módosításáról - a felperes által 2011. szeptember 28-án, az alperes által 2011. október 13-án történő aláírással - a szerződés 2.,3.,4. pontjai tekintetében 2011. október 28-i hatályba lépéssel. Ebben rögzítésre kerültek az eladó, a vevő és a felhasználási hely adatai, a gáz egységára, a hűségidő tartama, valamint az, hogy a rendszerhasználati díj változást a felperes nem érvényesíti az alperessel szemben.

Ezután a felek több esetben módosították a szerződést, illetve az alperesi tartozás tekintetében megállapodásokat kötöttek.

A felek, az alperes 17.296.201 forint lejárt tartozásának megfizetésére 2012. május 9. napján részletfizetési megállapodást kötöttek.

A felek a hűségidő tekintetében a szerződést ismét módosították, a felperes által 2012. szeptember 19-én, az alperes által 2012. október 3-án aláírtan.

2013. február 2. napján a felek közösen elfogadott és aláírt jegyzőkönyvben állapították meg a 2012. január 25-2013. január 13. napja közötti időszakra a méretlen gázmennyiséget 35488 m³-ben.

A felperes 2013. július 2. napján kelt levelében tájékoztatta az alperest a 2013. július 1. napjától hatályos díjváltozásokról.

2013. október 1-jén, 2013. október 7-ei hatállyal a szolgáltatási szerződést a felek újra módosították, a hűségidő és a rendszerhasználati díj változás tekintetében.

A felperes által 2013. február 22-e és 2015. január 6. napja között kiállított, és 2012. január 25. és 2015. január 31. napja közötti időszakban elfogyasztott földgázra vonatkozóan 24 számlában szereplő összegből az alperes 2.403.952 forintot fizetett meg, így 34.943.182 forint tartozása maradt. Ennek megfizetésére a felperes 2014. november 4. napján kelt levelében szólította fel az alperest, amelyet 2014. november 13. napján vett át.

Az alperes tartozását a felszólítás ellenére sem egyenlítette ki.

A felek eközben 2014. november 4. napján 41.341.723 forint tőke és kamata alperesi tartozás rendezésére megállapodást kötöttek. Ebben az alperes elismerte ezen összegű tartozása fennállását. A megállapodás a jelen perben érvényesített 24 darab számla közül 22 darabot érintett.

A felek 2014. december 10. napján kelt újabb részletfizetési megállapodása szerint az alperes elismerte, hogy 40.855.967 forint tartozása áll fenn a felperes felé.

A megállapodás nem tartalmazta a jelen perben érvényesített számlák közül az 100128903151 és az 100462540619 számú számlákat, amelyekben szereplő gázmennyiségről mérőállást rögzítő fényképek készültek.

Az alperes a részletfizetési megállapodásban foglaltaknak nem tett eleget.

Ezen előzményeket követően a felperes keresetében 34.943.182 forint tőketartozás, valamint az egyes számlák alapján fennálló tartozás összege után, a számlák fizetési határidejét követő naptól a kifizetés napjáig, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdés szerinti mértékű késedelmi kamata, továbbá

perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Perköltségként a fizetési meghagyás 300.000 forint eljárási díját, 1.200.000 forint eljárási illetéket, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ára alapítottan jogtanácsosi munkadíjat, 910 forint postázási és 12.960 forint iratmásolási díjat kívánt érvényesíteni.

Kereseti követelése jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 365. §-ára hivatkozott.

Előadta, hogy a 2009. július 1-től hatályos, a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény (Get.) szerint a közüzemi földgázszolgáltatás megszűnése miatt a földgázellátás a liberalizált versenypiacról, földgáz-kereskedelem vagy a földgáz egyetemes szolgáltatás keretében történik.

Adott esetben az alperes mint 100 m³/h fogyasztású felhasználó 2009. július 1-től nem volt jogosult az egyetemes szolgáltatásra és kötelező volt a versenypiacra történő kilépése.

Kiemelte, hogy az ajánlatában foglaltak szerint a törvény erejénél fogva 2009. július 1-től létrejött a földgáz-kereskedelmi szerződés az alperessel, mivel a felperes a földgázt szolgáltatta, az alperes pedig azt igénybe vette.

Hivatkozott arra, hogy a számlákban feltüntetett földgázmennyiséget az alperes rendelkezésére bocsátotta, az alperes azt elfogyasztotta, annak szerződéses ellenértékét azonban maradéktalanul nem fizette meg.

Hangsúlyozta, hogy az alperes több esetben - 2014. november 2. napján, 2014. december 10. napján is - elismerte a felperes felé fennálló tartozását, a részletfizetési megállapodásokban foglaltaknak mégsem tett eleget.

A felperes kifejtette, hogy bár az alperes a 2009-es megállapodást nem írta alá, a szolgáltatást igénybe vette, több számlát is kiegyenlített, ezért ráutaló magatartással a szerződés létrejött. Utalt arra is, hogy az alperessel kötött szerződés többször módosításra került, amely - a tartozáselismerésen kívül - szintén azt igazolja, hogy a felek között a gázszolgáltatásra irányuló megállapodás létrejött.

A felhasznált gázmennyiség megállapítása érdekében minden hónapban fényképes óraleolvasás történt, az alperes a számlákat befogadta, azok fennállását, illetve tartalmát nem vitatta. A méretlen gázmennyiség pedig közös jegyzőkönyv alapján került megállapításra. A számlázás a felek közötti megállapodásban foglaltak alapján történt, így a fogyasztás nem számolható el beszerzési áron.

A késedelmi kamat kezdő időpontja tekintetében azzal érvelt, a tartozáselismeréssel az alperes azt is elismerte, hogy a számlákat megkapta, ezzel ellentétes jelzést nem tett részére.

A perköltség körében a posta és másolási költségek összegszerűségét a posta által kiadott hivatalos árjegyzék alapján jelölte meg.

Bizonyítékként csatolta a 2009. július 1. napján kelt szolgáltatási szerződést, ennek átvételét igazoló tértivevény másolatát, a tájékoztató levelet, a szerződés módosításait, a követelése alapjául szolgáló számlák másolatait, a fizetési felszólítást és annak tértivevényét, a felperes 2013. január 21-től érvényes szolgáltatási díjszabását, a belföldi postai díjak kivonatát, aláírási címpéldányokat, a felek közötti levelezést, az üzletszabályzat kivonatát és az ASZF-t.

Az alperes a kereset elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte. Vitatta a kereset jogalapját és összegszerűségét is. Álláspontja szerint 2009. július 1. és 2013. október 1. napjáig terjedő időszakra a felperes által hivatkozott 2009-es szerződés nem jött létre. Vitatta azt is, hogy a 2013. október 1-től hatályos megállapodás érvényesen létrejött volna a képviselőre nem jogosult

aláírása miatt. Ezért vitatta a tartozáselismerés és a részletfizetés érvényes létrejöttét is. Álláspontja szerint írásbeli megállapodás hiányában 2009. július 1-től 2013. szeptember 30. napjáig terjedő időre a felhasználásra került földgázt a felperesnél felmerült beszerzési árának alapulvételével kell elszámolni.

Nem vitatta, hogy a felperes a részére földgázellátási szolgáltatást nyújtott és azt igénybe vette, elismerte, hogy tartozása áll fenn a felperes felé, annakösszszerszerúsége azonban álláspontja szerint írásbeli szerződés hiányában pontosan nem határozható meg. Véleménye szerint a peres felek között jogviszony állt fenn a perbeli időszakban, azonban érvényesen létrejött írásbeli szerződés hiányában a felperes által állított jogviszony tartalmát, így az elfogyasztott földgázért fizetendő vételárösszszerszerúségét nem lehet megállapítani. Hivatkozott arra is, hogy az általa aláírt szerződésmódosítások önmagukban nem elegendők az írásbeli szerződéssel le nem fedett időszakban fennálló szerződés tartalmának igazolására. Sérelmezte azt is, hogy a felperes által csatolt okiratok átláthatatlanságuk folytán alkalmatlanok arra, hogy bizonyítékul szolgáljanak. Kifogásolta, hogy a felperes a számlákban rögzített teljesítési határidő figyelembevételével határozta meg a késedelmi kamat kezdő időpontjait, és nem igazolta azok alperes általi átvételét. Vitatta, hogy a késedelmi kamat mértékét a gazdálkodó szervezetek közötti jogviszonyra irányadó kamat alapján lehet meghatározni. Hiányolta a perköltség körében a felperes által előterjesztett postai szolgáltatási díjak igazolását is, mert nem fogadta el a felperes által hivatkozott díjszabást.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak ítélte.

Indokolásában utalt arra, hogy az alperes eljárásjogi hivatkozása körében nem fogadta el, hogy az ítélet meghozatalának eljárásjogi akadályát képezi az egyesítés elutasításával szemben előterjesztett fellebbezés. Kifejtette, hogy az egyesítés elutasításának oka éppen a per ésszerű időn belül történő befejezése volt és az egyik fél érdeke sem sérült az ítélet meghozatala folytán, figyelemmel arra, hogy a nem egyesített eljárásokban, az ott releváns tényekre lefolytatásra kerülnek a szükséges bizonyítási eljárások.

A per érdemében az elsőfokú bíróság a felekre háruló bizonyítási kötelezettséget akként határozta meg, - a felperes és alperes állításaira figyelemmel - hogy a perben a felperesnek a Pp. 164. §-a alapján azt kellett bizonyítania, hogy a felek között érvényes szerződés jött létre gázellátás biztosítására, valamint azt, hogy a részletfizetéssel nem érintett számlák esetén az alperes a számlában foglalt mennyiséget felhasználta.

Az alperes védekezésére figyelemmel megállapította, hogy az alperesnek azt kellett az eljárás során igazolnia, hogy a fogyasztási időszakban, a fogyasztás helyén igénybe vett szolgáltatás ellenértékét maradéktalanul megfizette a felperesnek, vagy azt, hogy a követelés egyéb okból alaptalan, figyelemmel a tartozáselismerésre és a részletfizetési megállapodásokra is.

A szerződés létrejöttének vizsgálata körében azt állapította meg, hogy a Get. 139. § (2) bekezdésében foglaltak alapján ráutaló magatartással a szolgáltatás igénybevételével érvényesen létrejött a felek közötti megállapodás 2009-ben, mert a hivatkozott jogszabály az írásba foglalás elmaradásához nem fűzött érvénytelenségi jogkövetkezményt. A Get. 139. §-a alapján a felperest szolgáltatási kötelezettség terheli, írásbeli megállapodás hiányában is.

A felek között 2009. július 1. napján létrejött „ECO-BASIC” díjszabású földgázellátási szerződést többször módosították, így a felek között a perbeli időszakban a „NORMÁL” díjszabású földgázellátási megállapodás volt érvényben. Kiemelte azt is, hogy a perbeli időszakra vonatkozóan

az alperes többször elismerte a felek közötti „NORMÁL” díjszabású földgázellátási megállapodás fennálltát. Ezt igazolja a tartozáselismerést is tartalmazó 2014. november 4-i megállapodás, a 2014. december 10-i részletfizetési megállapodás, a szerződésmódosítások, valamint az alperesnek a felpereshez írt 2011. április 8-i levele. Az utóbbi levél tartalmából kitűnik, hogy az alperes nem vitatta, sőt elismerte, hogy a felperessel korábban már szerződéses kapcsolatban állt és a felperes által alkalmazott számítási módokkal az alapul vett díjszabással kapcsolatban kifogása nem merült fel.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperes azon hivatkozását, hogy a csatolt okirati bizonyítékok alapján nem állapítható meg az alperesi fogyasztás mértéke, illetve ellenértéke. Tekintettel arra, hogy a méretlen gázmennyiséget a felek a 2013. február 20-i jegyzőkönyvben közösen állapították meg, és az elfogyasztott gázmennyiséget igazolják a mérőóráról készült, csatolt fényképek is, ezért a gázszolgáltatás fizetendő ellenértéke egyértelműen megállapítható. Az alperes elismerte két számla kivételével tartozása fennállását és ezek esedékességét is, ezzel szemben azonban nem bizonyította, hogy a számlákban foglalt követelést megfizette volna. Az alperes a bíróság felhívása ellenére sem jelölte meg, hogy milyen mennyiségű gáz elfogyasztását vitatja, annak ellenére, hogy maga is úgy nyilatkozott, hogy a felperes a perbeli időszakban szolgáltatást nyújtott részére.

Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a perben érvényesített számlákban megjelölt fogyasztási időszak legkorábbi dátuma 2012. január 25. napjával kezdődik, mely időpontban a felek által már aláírt szerződésmódosítás volt hatályban.

A felperes az alperes által befizetett összegeket elszámolta, ezen túlmenően azonban az alperes nem igazolta, hogy további befizetéseket tett volna. Az alperes nem bizonyított olyan tény, körülményt, ami azt igazolta volna, hogy megszűnt a perbeli időszakban a felek közötti szerződés.

Nem adott helyt az elsőfokú bíróság az alperes azon hivatkozásának, hogy a felperes részéről szabályszerűen nem került aláírásra a 2013. októberi, illetve 2014. novemberi és decemberi megállapodás, mivel a felperes igazolta az aláírók aláírási jogosultságát.

Az elsőfokú bíróság kiemelte indokolásában, hogy az alperes nem vitatta a peres felek közötti jogviszony fennállását a perbeli időszak egészében, azonban arra hivatkozott, hogy érvényesen létrejött írásbeli szerződés hiányában nem a felperes által állított tartalommal és árakkal kell számolni, ugyanakkor nem jelölte meg, hogy milyen tartalommal jött létre közöttük a megállapodás. Kiemelte, hogy az alperesi védekezés körében nem elég vitatni a felperes által állított szerződéses tartalmat, az alkalmazott árakat, meg kell határozni azt is, hogy álláspontja szerint milyen tartalommal jött létre a megállapodás. Az alperes e körben nyilatkozatot nem terjesztett elő.

A bíróság nem adott helyt az alperes azon védekezésének sem, hogy a felperesnek a beszerzési áron kellett volna elszámolnia az alperessel, mivel a felek között létrejött gázszolgáltatási szerződésekben szabályozták a gáz árát, továbbá az alperes a követelés túlnyomó része tekintetében elismerésben volt.

Nem fogadta el az alperes azon hivatkozását, hogy írásbeli megállapodás hiányában a felperes által hivatkozott ÁSZF és üzletszabályzat nem része a felek közötti megállapodásoknak, mivel a felek között a 2009. július 1. napján kelt megállapodás érvényesen létrejött, így az ahhoz mellékelte ÁSZF és üzletszabályzat a szerződés 9. pontjában foglaltak szerint része a felek közötti megállapodásnak.

A felperes a számlák alperes általi átvételének pontos időpontját nem igazolta, azt azonban igen,

hogy az alperes előtt ismertek voltak a számlatartalmak, hiszen azokat a részletfizetési megállapodások, illetve a fizetési felszólítások tartalmazták, amelyek megfelelően igazolják az esedékességet, azaz a késedelmi kamat kezdő időpontját.

A bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes igazolta, hogy a felek között 2009. július 1. napján érvényes megállapodás jött létre, az azt követő módosításokkal folyamatosan fennállt a jogviszony, továbbá a felperes az alperes által elfogyasztott gázmennyiséget, valamint annak ellentértékét is igazolta. Az alperes azonban - a tartozáselismerésre is figyelemmel - ezzel szemben nem bizonyította, hogy megfizette az elfogyasztott földgáz ellenértékét, valamint azt sem, hogy annak megfizetésére miért nem köteles.

Az alperes a bizonyítási kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tudott eleget tenni, ezért a törke követelés és kamat kezdő időpontja tekintetében az elsőfokú bíróság a felperes keresetét teljes egészében megalapozottnak találta.

A késedelmi kamat mértéke tekintetében nem adott helyt a felperes Ptk. 301/A. §-a szerinti igényének, mivel az alperes egy non-profit szervezet, ezért a Ptk. 301. §-a alapján állapította meg a késedelmi kamat mértékét. Kiemelte, hogy arra nem merült fel peradat és a felperes sem állította, hogy az alperes gazdálkodási tevékenységéhez vette igénybe a szolgáltatást, ezért a 301. § (1) bekezdését meghaladó mértékű késedelmi kamat tekintetében a bíróság a felperes keresetét elutasította.

A felperes a törke követelés tekintetében teljes egészében pernyertes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a pernyertes felperes költségeinek megfizetésére kötelezte a pereszes alperest, amely perköltség állt a felperes által megelőlegezett 300.000 forint közjegyzői eljárási díjból; a lerótt 1.200.000 forint eljárási illetékből; nettó 700.000 forint jogtanácsosi munkadíjból, amelyet a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján állapított meg; az 5.760 forint fénymásolási; a 7.200 forint fényképmásolási díjból és a 2015. november 23-i beadvány 910 forintos postaköltségéből. A felperes által igényelt posta- és fénymásolási költséget a postai díjszabás, valamint a felperes szolgáltatási díjszabásában megállapított 30 forint/oldal figyelembevételével állapította meg, amely az első fokú bíróság szerint nem tekinthető eltúlzott mértékűnek.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és az egyesítésre irányuló kérelmekre tekintettel az egyesített per újabb tárgyalása elrendelését. Jogorvoslati kérelmében súlyos eljárási hibára hivatkozott az elsőfokú bíróság eljárásával kapcsolatban. E körben sérelmezte, hogy a perhez egyesíteni kért másik két, - a Pesti Központi Kerületi Bíróságon a peres felek között hasonló ténybeli és jogi alapon folyamatban lévő - per egyesítését elutasító végzés elleni fellebbezés figyelmen kívül hagyásával hozta meg a jelen fellebbezéssel támadott ítéletet a törvényszék. (fellebbezés 3. pont).

Érdemben, a felek közötti jogviszony létrejöttével kapcsolatban fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felek között 2009. július 1-jén nem jött létre írásbeli szerződés. Ennek megfelelően magára nézve nem ismerte el kötelezőnek a felperes általános szerződési feltételeit és üzletszabályzatát sem. Az írásbeli szerződés létrejöttét nem korrigálhatja az a tény, hogy a felperes az alperesnek küldött levélben arról adott tájékoztatást, hogy visszajelzés hiányában elfogadottnak tekinti a szerződési ajánlatot. A felek között létrejött későbbi szerződés-módosítások ezért nyilvánvalóan tévesen utalnak arra a körülményre, hogy a felek közötti jogviszony a felperes által megjelölt tartalommal

jött volna létre 2009. július 1-jén (fellebbezés 1. pont)

Hivatkozott arra is, hogy a felperes által becsatolt okiratok átláthatatlanságuk folytán alkalmatlanok arra, hogy bizonyítékul szolgáljanak a jelen perben. A tényleges fogyasztási adatok a felperes által becsatolt dokumentumokból nem állapíthatók meg egyértelműen. Hangsúlyozta azt is, hogy az alperes professzionális szervezettel nem rendelkező civil szervezet, így nincs abban a helyzetben, hogy a felperes által becsatolt okiratok tartalmára rövid határidőn belül tételes és mindenre kiterjedő érdemi vitatást adjon elő. (fellebbezés 2. pont).

A késedelmi kamat körében a felperes számláiban megjelölt esedékesség időpontja tekintetében - álláspontja szerint - a felperes az alperes vitatása ellenére sem bizonyította azt, hogy a felperes egyes számláit az alperes átvette és amennyiben igen, akkor pontosan milyen időpontban. Állította, hogy az alperes késedelme az elsőfokú ítéletben rögzítettekhez képest csak később állhatott be. (fellebbezés 4. pont).

A perköltség körében kifogásolta, hogy az alperes teljes személyes illetékmentessége ellenére az elsőfokú bíróság kötelezte a felperes által lerótt 1.200.000 Ft összegű illeték megfizetésére, ezzel szemben az Itv. 5. § (1) bekezdésének b) pontja alapján az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna megállapítania, hogy az illeték összegét a Magyar Állam viseli azzal, hogy a felperes jogosult a Nemzeti Adó- és Vámhivataltól az általa lerótt illeték összegének visszatérítését kérni. (fellebbezés 5. pont).

Sérelmezte azt is, hogy a Fővárosi Törvényszék jelentősen eltúlzott összegben, 700.000 Ft-ban állapította meg a felperesi jogtanácsos munkadíját. E körben utalt egyrészt arra, hogy a munkadíj megállapításának alapjául felhívott 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet kizárólag a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi munkadíjakról rendelkezik, a jogtanácsosokról említést sem tesz. Az összeg különösen eltúlzott szerinte annak tükrében is, hogy a perben mindössze 3 érdemi tárgyalás került megtartásra és a felperesi képviselő beadványai sem nevezhetők kimondottan terjedelmesnek. (fellebbezés 6. pont).

Az elsőfokú ítéletben megállapított további perköltségek - fénymásolási, nyomtatási költség, fényképek másolási díjak, postaköltség - kapcsán arra hivatkozott, hogy a felperes azokat tételesen és összezszerűen nem bizonyította, mert e körben csak különböző üzletszabályzatok és díjszabások állítólagos rendelkezéseire tett utalást, amelyeket azonban az alperes magára nézve nem ismert el kötelezőnek, és a felperes nem tudta azok tartalmát kétséget kizáróan bizonyítani (fellebbezés 7. pont).

Az alperesi fellebbezésre a felperes ellenkérelmet terjesztett elő, melyben kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és „az alperes minden tekintetben megalapozatlan fellebbezésének elutasítását”. Kiemelte, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete minden szempontból megalapozott, azt körültekintő és részletes bizonyítási eljárást követően hozta meg, a tényállást teljes körűen felderítette, azt helyesen állapította meg és abból jogszerű és megalapozott következtetéseket vont le. Kiemelte, hogy a perbeli követelésre vonatkozóan az alperes a Ptk. 242. § (1) bekezdése szerinti tartozás-elismerő nyilatkozatot tett, erre tekintettel a perben alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperessel szemben a tartozása nem áll fenn. Az alperes e körben bizonyítási indítványokat, konkrét bizonyítékokat nem terjesztett elő, így önmagában az a tény, hogy vitatja a követelés jogalapját és összezszerűségét nem eredményezheti azt, hogy az általa többszörösen is elismert fizetési kötelezettségétől szabaduljon. Alperes tartozás-elismerő nyilatkozatától függetlenül a peres eljárásban becsatolt okiratokkal - véleménye szerint - kétséget kizáróan bizonyította szerződéses

jogviszony létrejöttét, fennállását, annak tartalmát és a követelés összecszerűségét.

A fellebbezés az alábbiak miatt nem alapos.

Az alperes fellebbezésében előterjesztett eljárási hibára történt hivatkozása alaptalan, mert az egyesítéseket elutasító végzés elleni fellebbezés elbírálása során a Fővárosi Ítéltábla 11.Gpkf.43.431/2016/2. számú, 2016. május 5-én kelt végzésével helybenhagyta az elsőfokú bíróság jogszerű végzését.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából releváns tényeket helytállóan állapította meg, és az abból levont jogi következtetése is nagyobb részt helyes. A felek közötti szerződés létrejöttével kapcsolatban azonban eltér a Fővárosi Ítéltábla álláspontja az elsőfokú bíróságtól, ezért e körben az ítélet indokolását az alábbiak szerint egészíti ki, illetve módosítja.

Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott Get. 139. § (2) bekezdése értelmében közüzemi szolgáltatásra jogosult, de az e törvény szerinti egyetemes szolgáltatásra nem jogosult és földgáz kereskedővel még szerződést nem kötött felhasználók földgázellátását - a felhasználó igénye esetén - a Get. szerinti közüzemi szolgáltatói engedélyes által megjelölt - a szolgáltatóval egy társaság csoportba tartozó - földgázkereskedő köteles biztosítani. *Az egyetemes szolgáltatásra nem jogosult felhasználó és a földgázkereskedő között a szolgáltatás igénybevételével szerződés jön létre, a lényeges feltételekre vonatkozó megállapodás és az üzletszabályzatban meghatározott feltételek szerint. Az egyetemes szolgáltatásra nem jogosult felhasználó és a földgázkereskedő a szerződés létrejöttének napját követő gázév kezdő napjáig köteles a szerződést írásba foglalni.*

A Ptk. 217. § (1) bekezdése alapján jogszabály a szerződésre meghatározott alakot szabhat. Az alakiság megsértésével kötött szerződés - ha jogszabály másként nem rendelkezik - semmis.

A peres felek között a külön törvény, a Get. felhatalmazása alapján a szolgáltatás igénybevételével alakhi kööttség nélkül érvényesen létrejött a gázszolgáltatási szerződés. A törvény - azzal, hogy a szerződés létrejöttékor előírta, hogy a szerződő felek kötelesek a szerződést egy későbbi időpontban írásba foglalni - 2010. július 1-jétől meghatározott alakot szabott a szerződésre. Tekintettel arra, hogy a felek ezen törvényi kötelezettséget nem teljesítették, ettől az időponttól kezdve a felek közötti - az írásbeli alakot nélkülöző - szerződés az alakiság megsértésével kötött szerződés - mivel jogszabály másként nem rendelkezett - semmis. A Get. rendelkezéséből nem következik, hogy ez a szabály csak ezen időpont után megkötésre kerülő szerződésekre vonatkozik. Jogkövetkezmény előírásának hiányában pedig a Ptk. rendelkezései irányadók.

A Ptk. 217. § (1) bekezdése értelmezése általánosságban eredményezheti azt, hogy az alakiság sérelme csak a szerződés létrejöttének időpontjában állhat fenn, jelen esetben azonban maga a törvényi szabályozás teremtette meg azt a különleges helyzetet az egy időben és egy helyen rögzített rendelkezésével, hogy egyrészt lehetővé teszi a szerződés létrejöttékor az alakiság nélkülséget, másrészt ezzel egyidejűleg egy pontosan megjelölt időpontig az írásbeli alak teljesítésének kötelezettségét írja elő. A szerződés létrejöttéhez fűződő alakisági követelményt két időpontban teljesítendő, két mozzanatra bontja. Ebből következik, hogy ebben a speciális helyzetben a törvényi kötelezettség elmulasztása miatt a már megkötött szerződés vonatkozásában is - a Get.-ben az írásbeliség teljesítésére meghatározott időponttól, annak hiánya esetén - megállapítható a Ptk. fent idézett szakasza szerinti alakiság megsértése, illetve annak jogkövetkezménye.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a peres felek között gázszolgáltatásra irányuló tartós jogviszony állt fenn, azt, hogy ez szerződésen alapult vagy sem, a keresettel érvényesített időszakra nézve kellett vizsgálni. A felperes a perben a 2013. február 22. és 2015. január 6. között kiállított - 2012. január 25. és 2015. január 31. közötti időszakban az alperes által elfogyasztott - földgáz ellenértékének megfizetése iránti igényét kívánta érvényesíteni. A peres felek által nem vitatottan megállapítható - amelyet az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában helyesen rögzített is - a kereseti kérelem elbírálása szempontjából a 2012. január 25. és 2015. január 31. közötti időszak az irányadó mind a jogalap, mind az összecszerűség vizsgálata tekintetében.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság álláspontja szerint a 2009. július 1-jén kelt szerződés érvényessége a perbeli időszakra vonatkozóan nem állapítható meg, ezért azt vizsgálta, hogy a bizonyítási eljárás során részletesen feltárt és a tényállás részét képező felek közötti további megállapodások valamelyike az irányadó időszak tekintetében alapul szolgálhat-e a követelés jogalapja megállapításához.

Az elsőfokú bíróság ítélete 3. oldalán, indokolásának utolsó bekezdésében részletesen rögzíti a felperes által 2011. szeptember 28-án, az alperes által pedig 2011. október 13-án aláírásra került „Megállapodás földgázellátási szerződés módosításáról” elnevezésű szerződés tartalmát. Emellett a felperesi képviselő mind írásbeli észrevételében, mind a 8. számú jegyzőkönyv 4. oldal 2. bekezdésében tett nyilatkozatában kifejti, hogy a peres felek között 2011. szeptember 28-án volt egy „lojalitási megállapodás”, amelyben rögzítették, hogy hogyan, mi alapján és miként fognak elszámolni egymással.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy a fenti szerződés tartalmazza a szerződő feleket, a szerződés tárgyát, a felhasználási hely adatait, a hűségprogram részleteit, a 2011. július 13-án bekövetkezett rendszerhasználati díj változást, amelyet az eladó nem érvényesít a vevővel szemben, továbbá megállapodást arra, hogy az eladó a 2012-2013. gázévben a 2011. július 1-jén irányadó gázdíj (GD) egységárát nem módosítja. Ez a „Normál” díjszabású tarifacsomagot jelentette, amelyről a felperes a 2010. június 24-én kelt levelében részletes tájékoztatást adott az alperes részére. Az alperes tehát a szerződés aláírásával elfogadta a gáz egységárát a 2012-2013 gázévre vonatkozóan, és azzal kapcsolatban semmilyen kifogást nem tett a felperes felé.

A Ptk. 207. § (1) bekezdés értelmében a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy ezen „szerződés-módosítás” tartalma megalapozza a felek közötti szerződéses jogviszonyt, tekintettel arra, hogy az adásvételi szerződés valamennyi lényeges tartalmi elemet magában foglalja, így az elnevezésétől függetlenül alapul szolgál a felek között létrejött jogvita elbírálásához. A hivatkozott szerződés létrejöttét, illetve tartalmát az alperes nem vitatta, sem a pert megelőzően, sem az eljárás során. A felperes által érvényesített díjazás - amely a számlákban került feltüntetésre - megfelel a fenti szerződésben rögzítetteknek, ezt követően pedig a szerződés módosításokban foglaltaknak.

Az alperes felperes által teljesített szolgáltatást - általa is elismerten - igénybe vette, annak ellenértékét azonban csak részben fizette meg, a fennmaradó összeg tekintetében több esetben a peres felek részletfizetési megállapodásokat kötöttek. A részletfizetési megállapodásokban - amelyeket a tényállás részletesen tartalmaz - az alperes a tartozás jogcímét és annak összecszerűségét elismerte.

Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a Ptk. 242. § (1) bekezdése szerinti tartozáselismerés esetén az elismerőt terheli annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen. Az alperes az elsőfokú bíróság többszöri felhívására sem csatolt semmilyen bizonyítékot állításai igazolására és arra vonatkozóan, hogy a tartozást teljesítette volna, illetve az miért nem áll fenn, vagy a szerződés milyen okból érvénytelen.

A felperesi követelés jogalapja és összepszerűsége a felperes által csatolt szerződések, számlák, méretlen mennyiséget megállapító jegyzőkönyv, valamint a mérőóráról csatolt fényképekkel megfelelően bizonyítást nyert. Az alperes azonban ezzel szemben nem bizonyította, hogy maradéktalanul megfizette az elfogyasztott földgáz ellenértékét, továbbá azt sem, hogy annak megfizetésére miért nem köteles.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a felperes kereseti követelésének teljes egészét megalapozottnak találta.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy amennyiben az alperes a számlák átvételének időpontját vitatta, úgy azt jeleznie kellett volna a felperes felé, és a perben a tartozás-elismerésre tekintettel őt terhelte volna az esetleges későbbi esedékesség dátumának igazolása. Ezért az elsőfokú bíróság kamat kezdő időpontjára vonatkozó indokolását teljes mértékben osztotta a másodfokú bíróság.

A fellebbezés és az ellenkérelem nem érinti, ezért csak megjegyzi a bíróság, hogy a késedelmi kamat kérdésében hozott elsőfokú döntés is helytálló, mivel az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény (Ectv.) hatálya alá tartozó civil szervezet és az alperes működésére vonatkozó Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 3:63. § (2) bekezdése szerint egyesület nem alapítható gazdasági tevékenység céljára, a (3) bekezdés értelmében pedig az egyesület az egyesületi cél megvalósításával közvetlenül összefüggő gazdasági tevékenység végzésére jogosult. Ebből következően az alperes a Ptk. 301.§-a alapján köteles a késedelmi kamat megfizetésére, mert a Ptk. 301/A. § a gazdálkodó szervezetek közötti késedelmi kamatra vonatkozó szabályok alkalmazásáról rendelkezik, és a Ptk. 685. § c) pontja értelmében az egyesület csak abban az esetben minősül gazdálkodó szervezetnek, ha a törvény e jogi személyekre eltérő rendelkezést nem tartalmaz.

A fellebbezésben a perköltség tekintetében a jogtanácsosi munkadíjat érintően előterjesztett alperesi kifogásokat sem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság, tekintettel arra, hogy annak összegét a pertárgy értékére tekintettel nem állapította meg túlzott mértékben. A Pp.67.§ (2) bekezdése értelmében a perben a jogi személy és egyéb gazdálkodó szervezet jogtanácsosát (jogi előadóját) az ügyvéd jogállása illeti meg, ezért alkalmazza bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet szabályait valamennyi jogi képvisellel - így a jogtanácsosi képvisellel is - felmerült munkadíj megállapításának alapjául, azzal, hogy jogtanácsosi munkadíj esetében Áfa megállapítására nem kerül sor. Az egyéb költségek vonatkozásában pedig a felperes pervitelével kapcsolatban tény, hogy felmerült fénymásolási, nyomtatási, másolási díj és postaköltség. Az elsőfokú bíróság által kifejtett indokokkal egyetértve a felperes által becsatolt díjszabások figyelembevételével a másodfokú bíróság is igazoltnak találta azok összepszerűségét.

Az alperes fellebbezésének 5. pontjával kapcsolatban a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a felperes által lerótt 1.500.000 forint illeték a felperes oldalán felmerült perköltségnek minősül. A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperesnek a pernyertes felperes perköltségét kell megfizetnie. A Pp. 86. § (3) bekezdés értelmében egyebek mellett a költségmentesség, az illetékmentesség, valamint az

illetékfeljegyzési jog nem érinti az ellenfél javára megítélt perköltséget, erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a felperes által lerótt illeték pervesztes (alperes) általi megfizetési kötelezettségéről.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság indokolása 5. oldalán két elírás történt, ezért azokat az alábbiak szerint pontosítja.

A 2013. június 3-án kiállított számla bruttó összege helyesen: 439.529 Ft.

Ugyancsak az 5. oldalon a 2014. július 1. napján kiállított számla bruttó összege 596.914 Ft helyesen.

Az ítélet 3. oldal, indokolásának 1. bekezdésében a fogyasztási hely címe helyesen: **alperes címe**

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint az indokolás egy részének módosítása mellett helybenhagyta.

Az alperes pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles a pernyertes felperes költségeinek megfizetésére. A felperes másodfokú jogi képviselővel kapcsolatos költségét az ítéltábla a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (3)-(5) bekezdései, valamint a 4/A. §-a alapján a jogi képviselő által kifejtett tevékenységhez szükséges időtartam figyelembevételével, mérlegeléssel határozta meg.

Az alperes az Itv. 5. § (1) bekezdés d) pontján alapuló illetékmentessége folytán a 2.500.000 Ft eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése értelmében az állam viseli.

Budapest, 2016. június 1.

. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Mária s.k.. Csányi Terézia Katalin s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: